

שהם גבוהים מאוד, יש הוצאות לעותקים, לפירסום, לעמלת-מפיץ. החברות הגדולות יכולות לממן את כל זה, אבל יוצרי-הקולנוע היחיד בארץ אין לו מאיפה לממן את זה. בסך-הכל יש פיתרונות פשוטים לבעייה הזאת.

● אז למה לא עושים את זה?
כי לישראל אין פוליטיקאי, כמו מלינה מרקורי ביוון. בנגוריון אמר ב-1952 ש"סינימה זה לגויים", ומאז אנחנו תקועים. (המשך בעמוד 53)

לסרט הבא שלך. שם אתה מקבל 50% עבור ההפצה. פה התנאים הם בלתי-אפשריים. מחיר כרטיס קולנוע הוא חמישה דולר, היוצר מקבל מתוכם רק דולר אחד. השאר הולך כדרך. וזה לא שהסרטים הישראליים הם לא פופולריים. כספריות-הווידאו ונטלוויזיות נכבליים הם הסרטים הכי פופולריים, כי הקהל המקומי רוצה לראות סרט בשפה שלו. הבעיה היא מחסום-ההפצה. כשאתה גומר סרט, אתה נדרש להשקיע בהפצה, ואין לך דורשים ממך דמי-שכירות לביית-הקולנוע,

אני מניח שתנאי ההפצה של הסרט היו בלתי-אפשריים. לכל סרט ישראלי שנושא עממי יש יותר סיכוי מפרט זר בעל נושא עממי. לסרטים יותר קשים יש קהלי-עד של 100 אלף צופים, אם הם לא יורדים אחרי שבועיים. יש מדינות רבות, שבהן יש 10% מס על סרטים זרים, וזה מיועד למימון סרטים מקומיים. גם פה עלתה הצעה כזאת, אבל לא יצא ממנה כלום, בינתיים. בצרפת, למשל, אתה מקבל מהממשלה שלושה פרנק מכל כרטיס קולנוע, וזה מיועד

לעתיד, והיום הוא הרבה פחות חריף מתייעוד דוקומנטרי.

● אז חשבת שזה ריאלי, או שזו היתה אזהרה?
המטרה היתה להזהיר, לא לנבא.
● מה חשבת כשחששנו את המחזרת?

חשבתי שלא צריך לעשות סרטים, אלא לאגור רוכים בתחום הפוליטי.
● אתה חושב שפרט כזה יכול להזהיר?

אני חושב שכן. אני חושב ששנת 1977 היתה שנה חשובה בארץ.

● אבל מה שאתה מתאר בסרט היה מחשבה רחוקה אז.

את התגובה החזקה ביותר על הסרט קיבלתי מעיתונאי שהיה פעיל בגוש-אמונים, והוא אמר לי אז שאני הראשון שמבין שהם לא רק תנועת-צופים. וצריך להבין שכל זה היה לפני הבחירות של '77. כלומר, טחו עיניים מראות" לא היה רק בהקשר של הסרט הזה.

● וגם פסילתו אז אומרת דרשני.
עכשיו אנחנו בסוף שנות ה-80. מסך הברזל נפתח, ופתאום אני שומע שהשיר היחידי שמצא חן בעיני כשחזרתי לארץ — חד נדיא — נפסל. אני בטוח שבי-77 לא היו פוסלים אותו. המצב היום יותר גרוע.

● אבל ב-77' פסלו את הסרט שלך.

כן, אבל הסרט גרוע מהשיר.

● זה עניין של מידה, או עניין של עיקרון?

מובן שזה עניין עקרוני של תפיסת-עולם. עברו 13 שנים ופוסלים שיר של חוזה אל-ברשטיין, שבשבילי היתה אמצע של האמצע. זה מצער, כי העולם משתנה, ואתה פתאום נדרש לראות מה קורה פה.

● ובסך-הכל, האמירה בשיר הזה שנפסל היא מאוד עדינה.

נתחום הזה הקולנוע הישראלי הוא הכי נועז. וזה באמת מבייש. מעניין אותי אם בין

עות סרגוסטי

500 האנשים, שמתכוונים לנסוע לקאהיר למיפגש עם אש"ף, יהיו כמה אמנים.

לבנון הקים לפני יותר מעשור את ה"קרן לעידוד סירטי-איכות. אבל גם קרן זו היא בבחינת לעג לרש, לדבריו.

הקרן נותנת 150 אלף דולר לסרט. כי אירופה סרט שתקציבו הוא מיליון דולר נחשב לסרט דליתקציב. הסכום שנותנת הקרן הופך את הקולנוע הישראלי לקולנוע למת-חילים, ואמר לבנון. זה הופך לקולנוע של סרט ראשון, כי בסרט ראשון תקציב כזה הוא איכשהו בסדר. ואכן, קל לראות שסרטים ישראליים קצרים קוצרים הצלחות גדולות בפסטיבלים בינלאומיים.

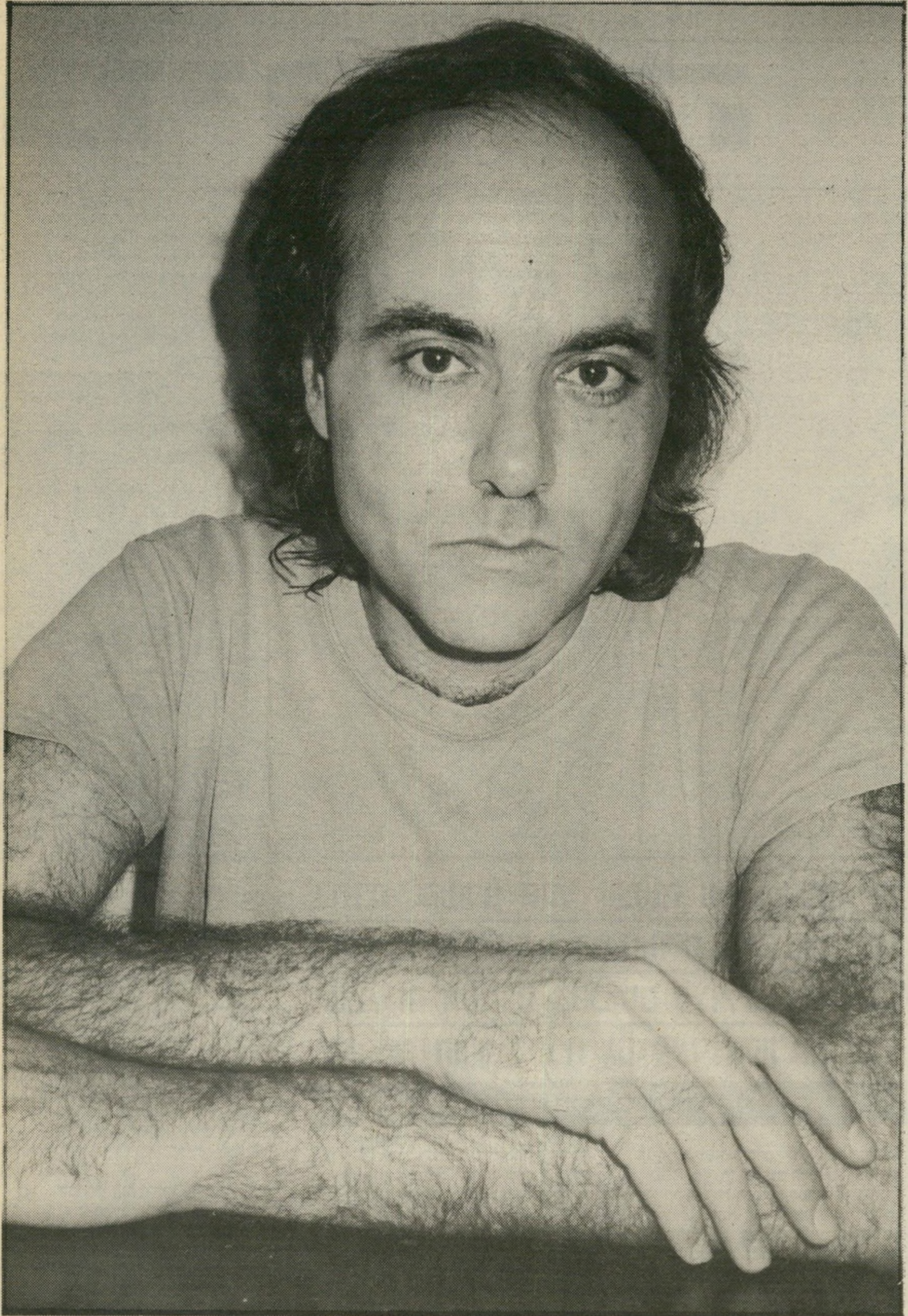
● אבל ברוב ארצות העולם היחס בין סרטים רימנטיים-דרמאטיים לבין סרטים פוליטיים הוא אחר לגמרי מאשר בארץ.

ברוב המדינות יש המון ערוצי-טלוויזיה ורוב היוצרים עוברים לטלוויזיה. יש בימה שיוזמת התבטאות.

חוץ מזה, אנחנו לא דומים מבחינה פוליטית-חברתית למערב, אלא למדינות העולם השלישי. שם הקולנוע הוא עני מאוד, וברובו פוליטי.

● ובכל זאת, מדוע סרט כמו "אבא גנוב" מצליח, וסרט כמו "שדות ירוקים" לא מצליח?

קודם כל מטבע היותו. אבל גם שדות ירוקים יכול היה להצליח, ויכול היה להגיע ל-50 אלף צופים, אילו היה איפה להקרין אותו. כשאני הייתי בקרן לעידוד סירטי איכות. חשבנו לקנות בית-קולנוע שיקרין סרטים ישראליים.

עו"ת סרגוסטי

קולנוען לבנון

השפה העברית יוצאת מהקולנוע